

Jurnalul unui adolescent nonconformist

Chiriac Elena-Larisa

Un mare scriitor român făcând o mărturisire de credință literară, a precizat într-una dintre operele sale că „temeliile unei viitoare afirmări în societate se schițează încă din adolescență”. Pentru el, exprimarea unor opinii însemna încă o treaptă către libertatea spirituală, regulile contradictorii fiind doar înșiruiți de cuvinte care îi limitau mijloacele de cunoaștere a propriului suflet.

Însă pentru mine, un adolescent neștiutor, naiv, dornic de mai mult, un jurnal înseamnă primul pas către ceva luminos, ceva care să-mi deschidă calea confuză.

Privesc afară. Totul îmi pare lipsit de sens. Tânjesc la ceva imposibil dar trăiesc într-o imperioasă aspirație de a recupera prin scrisul meu ceea ce o întreagă lume a pierdut în lupta pentru putere.

Fetele văzute și nevăzute ale omenescului îmi trezesc în minte noi dileme. Cine sunt? Unde trebuie să ajung? Viața îmi pare tot mai complicată. Totul este revoltător în jurul meu. Aș vrea să zbor liberă ca o ciocârlie către soare, dar lanțurile nevăzute ale societății mă împiedică să schimb ceva. Doar imaginația mă mai ajută să cunosc cu adevărat ce înseamnă frumusețea.

Gânduri, întrebări fără răspuns se opresc în mintea mea după care dispar fără urmă. Reguli neclare îmi răsună în creier, tăindu-mi calea.

Dar ce e mai simplu decât să te conformezi regulilor? Natura însăși ne arată că totul se coordonează după reguli precise. Mă gândesc doar la un singur exemplu: ce s-ar întâmpla dacă atracția pe care o exercită pământul ar fi cu sincope ca și cum ar fi declanșată de un comutator defect? Tot ceea ce nu este bine înfipt în pământ ar ajunge în atmosferă și apoi să cadă înapoi cu o viteză uimitoare. Drept urmare este bine să fim cu picioarele pe pământ și să încercăm să respectăm regulile chiar dacă par a fi uneori fără rost.

Dar ce s-ar întâmpla dacă nimeni nu ar încălca regulile? Ce s-ar fi întâmplat dacă nimeni nu ar fi posedat acele scipiri ale geniului? Cu

siguranță că am fi trăit într-o lume monotonă, vie dar parcă fără viață. Din fericire lumea este clădită pe libera exprimare a părerilor, nimic nu poate sta în calea ideilor nonconformiste care au schimbat radical gândirea.

Pentru fiecare ființă există o cale dinainte stabilită, o cale pe care trebuie s-o găsești și atunci când ai depistat-o s-o urmezi fără șovăire. Eu trebuie să mai aștept, să aștept o porțiță de scăpare, o sclipire pe zenitul aspru care să-mi arate că pot deveni ceea ce-mi doresc.